

[Statsministeren.]

ordentlig beskæftigelsespolitik. Netop socialdemokratiet siger jo, at de føler sig i ganske særlig grad som dem, der skal varetage beskæftigelsen. Det rimer ikke så godt dermed, når man så truende siger, at man ikke vil være med til en indkomstpolitik, fordi man ikke har kunnet gå på forlig her om en skattereform.

Derfor vil jeg sige: når nu tiden er inde til praktisk handling på dette område, som er helt afgørende for beskæftigelsen i 1975, så må socialdemokratiet og alle ansvarlige partier i denne sal og alle ansvarlige parter uden for denne sal gå positivt og konstruktivt til den politik, som er nødvendig. Der er brug for socialdemokratiet. Det er trist, at socialdemokratiet ikke i denne situation har evnet at være med i det, som vi her arbejder med. Men det er mit håb, at de kommende økonomiske problemer ikke skal finde et socialdemokrati, som ikke kan finde sammen med et flertal her i salen.

Så skal jeg bare slutte med at sige, at det, det nu drejer sig om, og det, som har været regeringens mål hele tiden, er at få gennemført en nedsættelse af indkomstskatten, og så er det klart, at den også skal finansieres. Det har vi stillet forslag om, konkrete og klare forslag, fra maj måned, og det er det, folketinget har arbejdet med i udvalgsbehandling nu i de måneder, der er gået i sommer, et flittigt og dygtigt og indgående arbejde af mange folketingsmedlemmer i udvalgene og af mange, mange embedsmænd. Der er ingen grund til at pege fingre ad det arbejde, og der er ingen grund til at undre sig over, at man ikke lige løber over gaden og ordner det i en håndvending, fordi det er et stort, virkelig indgribende lovkompleks, der er tale om.

Det har vi lagt frem, og vi står stadig fast på, at det er regeringens mål at få gennemført en skattelettelse; det er ikke regeringens mål, at det skal føre til et valg, men at det skal føre til det resultat, som vi er overbevist om at befolkningen står bag os i, at befolkningen ønsker, og nu må det så være muligt for folketinget også at hjælpe til, at det mål kan blive nået.

Formanden:

Vi går dernæst til anden omgang, hvor jeg

skal fastsætte en taletid på indtil 10 minutter, og jeg beder dem, der ønsker ordet, om at melde sig, så de kan indgå i den sædvanlige rækkefølge.

Kjeld Olesen (S):

Både statsministeren og hr. Christophersen har været meget stærkt optaget af, at socialdemokratiet har rettet kritik imod beskæftigelsespolitikken. Det er en kritik, vi står ved, og desværre nok en kritik, som vi bliver nødt til at vende tilbage til, og en kritik, som vi bliver nødt til at forstærke.

Jeg lagde mærke til, at hr. Christophersen i sit indlæg pegede på som en forklaring og undskyldning, der skulle vise, at kritikken var overdrevet, at for 14 dage siden fremlagde statsministeren i PØ-udvalget et 15 punkters beskæftigelsesprogram. Nu ved jeg ikke, om det nøjagtig er 14 dage siden, men det er ikke længe siden, det erkender jeg. Det er vist ingen hemmelighed, at den forelæggelse fandt sted, efter at vi fra socialdemokratiets side meget stærkt havde presset og efterlyst, hvad man agtede at gøre; først da kunne man komme så vidt.

Så vil jeg også sige til hr. Christophersen, at vi ikke, som det hævdes af hr. Christophersen, kræver 700-800 mill. kr. i rentesikring. Det, vi har sagt, er, at vi helst ser, at det generelle renteniveau kommer så tilpas ned, at det kan klare den stillede opgave med at bygge 40.000 boliger om året. Men vi ønsker naturligvis ikke at gå med en tro på og en overbevisning om, at det klarer sig selv, og det må være en helt naturlig ting, at vi da må stille sikkerhed for, at vi når dette mål, men det er ikke det samme som, at vi forlanger eller kræver 700-800 mill. kr. til en rentenedsættelse.

Så har jeg også en bemærkning til hr. Hilmar Baunsgaard. Hr. Hilmar Baunsgaard kom lidt ind på socialdemokratiet og sagde bl. a., at vi ligesom kun stillede krav, der betød øgede udgifter. Jeg mener også, jeg hørte hr. Hilmar Baunsgaard sige, at ansvaret for, at forhandlingerne ikke lykkedes, var delvis socialdemokratiets.

Hertil vil jeg bare sige, at det tidligere omtalte møde, der fandt sted nøjagtig den 4. september kl. 20, hvor statsministeren på vegne af 5 partier meddelte, at man ikke kunne acceptere socialdemokratiets punk-